

**STŘEDNÍ ŠKOLA
STAVEBNÍCH ŘEMESEL
BRNO-BOSONOHY,
příspěvková organizace**

Moderní praktická výuka na ZŠ

V dnešní době ubývá možností, kdy si děti mohou vyzkoušet a osvojit jakoukoli manuální zručnost. Dnešní mladá generace většinou vůbec řemesla nezná, neví, co které obnáší a co který řemeslník dělá. Pracovní výchova měla i další velkou devizu. Žáci se poznali jinak, než jen v lavicích nebo třeba v tělocviku. Nejednou se ukázalo, že ten, který neumí pořádně vyjmenovaná slova, nezvládne hrazdu, je velmi manuálně šikovný. Ti „lepší“ za ním chodili na radu. Z outsidera byl najednou právoplatný člen kolektivu. Měl možnost ukázat v čem je dobrý, v čem vyniká. I toto by mohla výuka dílen napravit.

Na základě informací od našich sociálních partnerů, s kterými SŠSŘ Brno – Bosonohy spolupracuje, mohu říci, že pokud se vrátí do škol pracovní činnosti, vzroste zájem žáků o technické obory. Vztah k technickým oborům by se měl rozvíjet dokonce už u dětí v mateřských školách. Veřejnost stále považuje řemeslo za něco zastaralého, což není pravda. Většina řemeslných oborů dnes pracuje s nejmodernější technikou, řemeslo jde kupředu jako kterýkoliv jiný obor, mění se technologie a způsoby zpracovávání materiálů. Otázkou je co by se mělo v takovém předmětu učit a jaké by škola potřebovala vybavení. Odhaduji, že v současné době na tuto činnost je vybaveno méně než polovina škol.

Nutností je, aby výuka v dílnách byla realizována nenásilnou až zábavnou formou a měla ba reagovat na moderní trendy a poznatky. Důležité také je aby se v dílnách žáci setkali se skutečnými věcmi, nástroji, materiály a přístroji a aby pak viděli výsledky své práce.

V současné době je řada SŠ, které jsou vybaveny na velmi kvalitní úrovni. Ty, kterým se vybavení nedostává, mohou využít prostředky z operačních programů, to ale nelze považovat za systematické řešení.

V zájmu o manuální zručnost hrají srovnatelnou roli rodiče i celá společnost. Stále žijeme v duchu 90let, kdy se kladl velký důraz na vzdělání, kdy ten, který byl „jen“ vyučený se bral téměř jako vzdělanostně neúspěšný. Přitom jsme zapomněli, že i učňovské školství patří do vzdělávání.

Je samozřejmostí, že každé malé dítě umí ovládat mobilní telefon, tablet, PC, atd., ale pomalu neví, jak se zatlouká hřebík, nemá možnost vidět tatínka opravovat kapající kohoutek v koupelně. Nejen ve městech, ale i na vesnicích se vše pořizuje „hotové“, téměř nic se ani neopravuje.

Rodiče, pod dojmem snazší budoucnosti, vedou děti směrem, na který třeba i nestačí.

Minimum dětí s maminkou uklízí nebo kutí s tátou v dílně. Více času tráví v obchodních nebo zábavních centrech.

Zájmové kroužky, které by byly dostupné všem rodinám, chybí. Ale měly by být navíc, neměly by nahrazovat školní dílny. Sportovní kroužky taky nejsou místo školního tělocviku.

Propojení střední školy pro aktivity menších dětí je ideální. Pokud ovšem, mimo zázemí, má i dostatečný počet vyučujících. Počet učitelů odborných předmětů rok od roku klesá. To je další problém, který by měl stát řešit.

Možná by stálo za úvahu udělat tematické kroužky pro celé rodiny, které by byly alespoň nějakou alternativou k již výše zmíněným zábavným centrům.

Ing. Josef Hypr, ředitel SŠSŘ Brno – Bosonohy

Mgr. Knapil Miloslav, zástupce ředitele SŠSŘ Brno - Bosonohy